

Skaldyr iaften?» henvendte han til Opvarteren, der svarede med et afmaalt Buk.

Per kunde ikke komme over at tilstaa, at han egentlig ikke havde Smag for denne Herreret, men han svor samtidigt ved sig selv, at han ikke vilde lade sig snyde for et solidt Aftensmaaltid. Han var bleven sulten af den lange Venten i den kolde Aftenluft, trængte til Kød, Ost, Æg, mange Æg. Havde Millionærsønnen faaet ham lokket til at løbe denne Spidsrod med ham, skulde han — saa bandte han! — ogsaa faa sin Traktere-Lyst styret.

»Østers?» mumlede han i prøvende Tone. »Aa ja — til at begynde med. Jeg vil nemlig sige Dem forud: jeg er sulten som en Ulv.«

»Bravo! Udmærket!« jublede Salomon og klappe i Hænderne, saa Alle, endog Damerne, rundt om i Salen vendte sig om imod ham. Ogsaa Guldlorgnetten derhenne ved Vinduet viste sig et Øjeblik spejdende over Kanten af Avisen.

Vendt mod Opvarteren vedblev Salomon: »Lad os høre? . . . Hvad er der ellers i Aften? . . . Hvor er Spisekortet?«

Opvarteren opremsede en lang Række Retter.

»Stop! Lad os faa det altsammen . . . hele Registret! Vi gider ikke vælge!« raabte han i kaad Overgivenhed og gjorde med begge Armene en udbredende Bevægelse over Bordet. »Dæk bare op! En *Grand soupe*! . . . Og lidt hurtigt, lille Ven! Vi er sultne som Ulve!«